

De flesta politiker talar sig varma för en levande landsbygd. I synnerhet när det är valår. Men i praktiken har deras agerande motsatt verkan. I Sverige frodas nu en slentrianmässig övertro på storskaliga lösningar och centralisering.

Att ta bort grundläggande samhällsservice i kombination med kvartalsekonomi har blivit tidens melodi. Kortsiktigt tänkande styr och framtidsvisionerna försvinner i takt med avregleringar och bolagiseringar. Priset får landbygdsborna betala i form av sämre och sämre service. En utveckling som på sikt missgynnar alla.

Postens beslut att inte dela ut post där folk bor är bara ett av alla exempel på orimliga orättvisor. Att "tvångsflytta" brevlådorna flera kilometer bort från hushåll och företag kallas "besparingar". Accepteras inte Postens anvisningar lämnas breven på bolagets utdelningskontor som ofta ligger flera mil bort.

Det borde inte vara byborna i Årböle, Torvsjö eller Purkijaur som ska kompensera Postens intäktsbortfall när aktörer som Citymail tillåts plocka russin ur kakan i storstäderna. Men i Sverige sker det med fullt stöd av Post- och telestyrelsens allmänna råd.

Ett föråldrat regelverk som ger dåligt skydd för konsumenterna och inte är anpassat för avreglering.

Men ansvarig politiker infrastrukturminister Åsa Torstensson fortsätter envist att argumentera för att det inte behövs nya regler för hur långt avstånd som är rimligt för var och en att hämta sin post. Erfarenheter från Finland visar att hon har fel. Där införde politikerna ett smart och genomtänkt regelverk i samband med avregleringen med en enkilometersgräns för avstånd till postlådor. Dessutom måste alla postoperatörer betala koncessionsavgift. Pengar som finansierar utdelningen på landsbygden och som gör att alla postoperatörer tvingas ta ansvar.

Årböleborna har för övrigt tröttnat på att vänta och vänt sig till EU-kommissionen för att få veta om de anser att Posten uppfyller sina direktiv.

Det är svårt för barnfamiljer att sätta bo eller för företag att etablera sig i bygder som saknar telefon, post, skola och annan nödvändig service.

Men det ingen självklarhet längre att Telia drar in fast telefon till en bostad där det tidigare funnits utan att begära skyhöga priser. Det vet medborgarna i exempelvis Älmhult, Hacksjö och Mockfjärd. För en familj i Järna skulle det kosta 180 000 kronor! Och med lite otur får du inte ens en offert utan att betala femtusen. Var går skamgränsen?

Inflyttare från europeiska länder, som valt att bli bofasta i Sverige för naturen och miljön, häpnar över den dåliga servicen och svenska statens brist på ansvar.

Att stora delar av landet fick tillgång till el, telefon och post efter andra världskriget kan vi tacka dåvarande framsynta politikerna för. De byggde basstrukturer för alla medborgare och finansierade det enligt självkostnadsprincipen. Gungorna fick helt enkelt betala karusellen eftersom nyttan med en bra struktur sågs som grunden för ett samhälles förutsättningar att utvecklas. Den rättvisepincipen hör numera till historien.

Men att hela Sverige ska leva är fortfarande i allra högsta grad en politiskt fråga. För dagens politiker handlar det i klartext om att ta ansvar för de avregleringar som de själva beslutat att genomföra. Helt enkelt att våga använda sitt förtroendemandat till att styra utvecklingen i bolag, statliga verk- och myndigheter framåt. Istället för att som nu, vända sig bort.

Karl-Erik Nilsson
(Ordförande) Hela Sverige ska leva

Per-Gunnar Wahlgren
(Styrelseledamot) Årböle byalag

Inez Abrahamzon
(Vice ordförande) Hela Sverige ska leva